

“ข้าราชการยกยอกเงิน คืบแล้ว (ไม่) ต้องรับผิดชอบวินัย !”

คดีพิพาทที่นำมาเล่าสู่กันฟังในฉบับนี้ เป็นเรื่องของข้าราชการที่อาศัยโอกาสในหน้าที่ยกยอกเงินไปใช้ประโยชน์ส่วนตัวแล้วชำระคืนในภายหลัง กรณีดังกล่าวถือเป็นการกระทำผิดวินัยหรือไม่

คดีนี้แม้จะเป็นการกระทำของข้าราชการตำรวจ ซึ่งบังคับตามพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 แต่สามารถนำไปเป็นแนวทางในการวินิจฉัยการกระทำของข้าราชการประเภทอื่น ๆ ได้ เช่นเดียวกัน

ข้อเท็จจริงในคดีนี้มีว่า ผู้ฟ้องคดีรับราชการตำรวจได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เบิกจ่ายเงินเดือนและหักเงินเดือนข้าราชการเพื่อนำส่งชำระหนี้เงินกู้สินเชื่อบุคคลแก่ธนาคาร แต่ได้นำเงินบางส่วนมาใช้ส่วนตัวเป็นเวลา 4 เดือน โดยไม่นำเงินส่งธนาคาร ต่อมามีการตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัย ซึ่งคณะกรรมการฯ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีถือเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 79 (5) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ผู้ถูกฟ้องคดี (ผู้บังคับการ กองบังคับการตำรวจตระเวนชายแดน ภาค 2) จึงมีคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

ผู้ฟ้องคดีรับสารภาพและเห็นว่า ความผิดอาญาฐานยกยอกทรัพย์เป็นความผิดซึ่งยอมความได้ ทั้งตนเองได้นำเงินพร้อมดอกเบี้ยไปชำระแก่ธนาคารครบถ้วนแล้ว และผู้เสียหายไม่ได้ดำเนินคดีอาญาแก่ผู้ฟ้องคดี การกระทำของผู้ฟ้องคดี จึงไม่เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งแต่คณะกรรมการข้าราชการตำรวจยกอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ขอให้มีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ยกยอกเงินในหน้าที่ไปใช้ส่วนตัวแล้วชำระคืนในภายหลัง เป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือไม่ ?

ศาลปกครองสูงสุดวินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่เกี่ยวกับการเงินต้องปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตและระมัดระวัง โดยมีให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ให้ความยินยอม การที่ผู้ฟ้องคดีหักเงินเดือนข้าราชการผู้ให้ความยินยอม แต่ไม่นำเงินส่งให้แก่ธนาคาร จนธนาคารทวงถามกับผู้ฟ้องคดีถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ถูกต้อง ก่อให้เกิดความเดือดร้อนเสียหายแก่ข้าราชการผู้เป็นลูกหนี้ทำให้ต้องเสียดอกเบี้ยจากการผิดนัดชำระหนี้เงินกู้และอาจทำให้ถูกฟ้องคดีในภายหลัง ซึ่งแม้จะไม่มีมีการดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีฐานยกยอกทรัพย์ เนื่องจากผู้เสียหายไม่ประสงค์ดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดี แต่ในทางวินัยถือว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีเป็นความผิดสำเร็จแล้ว อีกทั้ง การกระทำของผู้ฟ้องคดีจะเข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยร้ายแรงหรือไม่ร้ายแรงขึ้นอยู่กับพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดี

เมื่อพิจารณาพฤติการณ์การกระทำของผู้ฟ้องคดีแล้ว เห็นว่าการที่ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้นำเงินเดือนของข้าราชการที่ตนมีหน้าที่หักชำระหนี้ไปใช้ประโยชน์ส่วนตัว แม้จะอ้างความจำเป็นเรื่องการศึกษาของบุตร ซึ่งหากมีความซื่อสัตย์สุจริตอย่างที่ข้าราชการตำรวจที่ดีพึงมี ก็จะไม่เกิดกรณีดังกล่าวขึ้น อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีสามารถที่จะบรรเทาความเดือดร้อนของตนเองได้ด้วยวิธีอื่น นอกจากการเบียดบังเอาเงินของผู้อื่น ดังนั้น พฤติการณ์การกระทำจึงเป็นการกระทำที่ทำให้เสื่อมเสียแก่ชื่อเสียง เกียรติยศของข้าราชการ ทำให้ขาดความเชื่อถือศรัทธาจากผู้อื่นและเป็นตัวอย่างในทางที่ประพฤติไม่ดี เข้าข่ายเป็นการกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ตามมาตรา 79 (5) แห่งพระราชบัญญัติตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2547 ดังนั้น คำสั่งลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย (คำพิพากษาศาลปกครองสูงสุดที่ อ. 96/2559)

คดีนี้ถือเป็นตัวอย่างที่ดีให้กับหน่วยงานของรัฐในการพิจารณาออกคำสั่งลงโทษทางวินัยกรณีที่มีความผิดทางอาญาด้วย ซึ่งแม้ผู้กระทำจะไม่ถูกดำเนินคดีอาญาเนื่องจากผู้เสียหายไม่ดำเนินคดีอาญา หากผลการสอบสวนทางวินัยพบว่า ผู้ถูกกล่าวหากระทำผิดจริงก็พิจารณาลงโทษทางวินัยได้ และกรณีถือเป็นความผิดสำเร็จตั้งแต่วันที่มีการกระทำความผิด ดังนั้น แม้ผู้กระทำจะเยียวยาความผิดด้วยประการใด ก็ไม่มีผลทำให้ไม่ต้องถูกดำเนินการทางวินัย นอกจากนี้ยังเป็นอุทาหรณ์ที่ดีสำหรับข้าราชการทุกสังกัดไม่แต่เฉพาะข้าราชการตำรวจเท่านั้นว่า ในการปฏิบัติหน้าที่ราชการต่าง ๆ จะต้องไม่อาศัยโอกาสจากหน้าที่ของตนแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมาย ทั้งต้องปฏิบัติตามหน้าที่โดยยึดถือกฎหมายและระเบียบของราชการอย่างเคร่งครัด และระมัดระวังพฤติการณ์การกระทำของตนที่จะทำให้เสื่อมเสียเกียรติของข้าราชการ ... ครับ !

นายปกครอง
